

JOANNA BOLOURIOVÁ

Podľa
pravidiel

JEDNA ŽENA, JEDNA KNIHA,
DESAŤ ISKRIVÝCH PRAVIDIEL

„román, ktorý sa nesie na vlne Sexu v meste“

Library Journal

Podľa pravidiel

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Joanna Bolouriová
Podľa pravidiel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Venujem Claudii

Fiktívna kniha o randení, ktorou sa hrdinka Cat Buchananová v mojej knihe riadi, je zľahka inšpirovaná veľmi obľúbeným medzinárodným bestsellerom *Tajné pravidlá* od Ellen Feinovej a Sherrie Schneiderovej. Catina skúsenosť sa veľmi líši od mojej vlastnej a ja vám vrelo odporúčam, aby ste si jej príbeh zaobstarali, ak vás zaujíma, čo robiť alebo nerobiť, keď chcete v dnešnej dobe randiť. A nakoniec musím dodať, že všetky postavy a tiež kniha s názvom *Pravidlá zásnub* sú kompletne vymyslené.

Joanna Bolouriová

Magazín Lowdown – sobota 7. septembra 2014

Je spolužitie pod jednou strechou nevyhnutnou súčasťou dobrého vzťahu? Glasgowčanka si to nemyslí.

Ak zakúšate sólo život rovnako dlho ako ja, začnete premýšľať, či niekedy v budúcnosti budete opäť schopní nájsť skutočné šťastie práve v partnerstve. Ako niekto, pre koho sa zo zvyku postupne stala železná košeľa, si len ťažko dokážem predstaviť, že do sveta, ktorý som vytvorila pre seba a svoju dcéru, budem schopná vpustiť niekoho cudzieho.

Život osamelej pracujúcej matky je ako veľké poleno, ktoré vám osud hodil pod nohy. Preto si občas kladiem otázku, či budem mať niekedy dostatok času alebo energie pre niekoho nového. No hoci je mi predstava budúcnosti, v ktorej neriešim všetko na vlastnú päsť, momentálne dosť vzdialená, stále som zrelá žena, ktorá má svoje potreby, dočerta. Chcem flirtovať, dostávať bozky, cítiť sa žiadaná, či túliť sa k niekomu, koho som neprodila.

To, z čoho mám najväčšie obavy, nie je randenie – som presvedčená, že len čo sa na scéne zjaví ten pravý, roztočí sa bláznivý kolotoč smiechu, sexu, nocí strávených v posteli toho druhého či nekonečných seriálových maratónov. A celá tá jazda sa skončí, keď jednému z nás napadne kravina typu „nasťahujme sa k sebe“.

Randeniú sa nebránim, ale spolužitie? Tá záväzná a finančne náročná fáza vzťahu, v ktorej prechádzate jednotlivými štádiami od „nevedela som, že dokážeš žiť v takom chlieve“, „VYNES UŽ TIE SMETI“, „TVOJE VTIPY STOJA ZA PRD“ a „KIEŽBY SI SA NIKDY NENARODIL“, momentálne nestojí na zozname mojich priorit. A keďže som už čo-to preskákala, viem, ako sa také vzťahy končia. Preto sa zakaždým obávam, že sa zopakuje starý známy scenár.

Tentoraz som si však povedala, že prv než vôbec vystrčím päty z domu, stanovím chlapovi, ktorého som zatiaľ ani nestretla, niekoľko zásad. Napríklad: nikdy v mojom živote nebudeš hrať prvé husle, s mojím dieťaťom sa stretneš, až keď budem mať absolútnu istotu, že nie si žiaden odľud (takže najskôr o 6 mesiacov), neohlásiš sa na návštevu, keď je malá doma, a to ani keď je v posteli, a nezačneš trucovať, keď ťa odmietnem. Nebudeš ma nudiť báchorkami o tom, aká mrcha bola tvoja bývalá – každá, ktorá mala zlomené srdce, dobre vie, že minca má dve strany. To, že sa mi páčiš, ešte neznamená, že som prišla o rozum.

Myslím, že najlepšie z toho vykorčuľovali páry, ktoré sú spolu, no nikdy nezačali žiť pod jednou strechou. Napríklad ako Mia s Woodym. Hoci som si zrejme vybrala najhorší možný príklad, určite viete, kam mierim. Ani so svojimi najbližšími priateľmi sa predsa nedelím o kuchyňu a neplánujem sa s nimi vidieť každý jeden deň, až kým nás smrť nerozdelí. Všetci potrebujeme svoj vlastný priestor.

Namojdušu, tuším som sa práve vykreslila v tom najlichotivejšom svetle. Páni, prosím, postavte sa do úhľadného radu.

Prvá kapitola

Mešká. Už presne pol hodiny.

Nervózne si založím vlasy za ucho a bezmyšlienkovite prechádzam prstom po obrazovke svojho mobilu. *Veď sa nič nestalo*, navrávam si, *ľudia predsa zvyknú chodiť neskoro*. Ale takto meškať na prvé rande? Určite ho niečo zdržalo. Možno trčí v zápche, mal škaredú nehodu,... a možno ho zhltol sifón, keď umýval riad. To sa predsa stáva. Pokojne tu budem sedieť a tváriť sa, že som pohrúžená do čítania BBC News a všetko je v pohode. Nik v tomto bare netuší, že očakávam spoločnosť. Z ich pohľadu som len osamelá žena sediaciaca za stolom, od ktorého chcem jediné – aby udržal môj úctyhodne objemný pohár červeného vína. Niet sa veľmi na čo pozerať.

Možno by som si mala objednať ďalšie víno. Už mám toho čakania plné zuby. Prосто sa na mňa vykašľal a ja som premárnila piatkový večer, ktorý by som mohla tráviť leňošením na gauči so svojou osemročnou dcérou Grace v jej hebkom pyžamku a dovoliť nášmu rovnako hebkému kocúrovi Heisenbergovi, aby ma, ako zvyčajne, absolútne ignoroval. Dnes sa za mňa o malú stará

moja sestra Helen. Určite má radosť, že práve ona dohodila svojej slobodnej sestre jej prvé poriadne rande za celé týždne.

„Len sa s ním pekne stretni, Catriona. Zájdete spolu na drink. Colin je veľmi milý, taká umelecká duša. Do divadla chodí ako na klavír.“

„Odkiaľ sa vlastne poznáte?“ vyzvedala som podozrievavo. Sestra totiž pozná viac-menej len dva druhy mužov: ženatých a tých, s ktorými by ma rada dala dokopy.

„S Adamom sú kolegovia. Colin je vraj pre teba ideálna partia.“

„Takže si ho nikdy nevidela a hovoríš len to, čo ti o ňom povedal tvoj muž? Ten, čo ma chcel dať dokopy s Kevinom, čo prišiel na rande s obrúčkou na prste?“

„Pri všetkej úprimnosti, fakt sme nevedeli, že je zasnúbený.“

„Hlavne, že o tom vedela jeho snúbenica! Náhodou som šla okolo kostola práve vtedy, keď spolu pózovali svadobnému fotografovi. A to mi drahý Kevin tvrdil, že odcestoval za svojou chorou matkou.“

„Veru, to bolo naozaj chrapúnske. Jeho matka už dobrých pár rokov nie je medzi nami. Aj tak sa s ním už nestýkame. Zato Colin je nabetón nezadaný.“

Znova pozriem na hodiny za barom a potrasiem hlavou. Prečo som ju poslúchla? Vraj *daj mu šancu, zaslúžiš si trocha zábavy*. Teraz osamote popíjam víno a tvár mi zdobí desivý úsmev dekorovaný červeným vínom. Každú chvíľu sa mi vybijie mobil. Dočerta! Kopnem do seba, čo ostalo v pohári, vkláňnem do kabáta a telefón hodím do kabelky. Predsa tu nebudem trčať a donekonečna vyčkávať na chlapa, ktorý...

„Catriona?“

Otočím sa a odrazu mám takmer vo výstrihu hlavu do nitky premoknutého neznámeho chlapíka so zlatou kravatou, ktorého, súdiac podľa výšky, doma asi málo ťahali za uši. Žalúdok sa mi okamžite stiahne, čo je neklamný znak toho, že to čudo predomnou je Colin.

„Ospravedlňujem sa, pani milostivá,“ vysúka. „Zabudol som sa v práci a žiaden taxikár ma sem nechcel vziať až z West Endu. Môžem vás pozvať na drink?“

Pani milostivá? Toto si vypiješ, Helen.

„Iste,“ odvetím a zahľadím sa na kvapôčku dažďa, ktorá mu visí na špičke nosa. „Dám si deci merlotu.“

Súhlasne prikývne, odpochoduje k baru a ja sa znova usadím, kabelku schovám pod stôl, založím ruky a v duchu sa pripravujem na ošemetné chvíle. Môj spoločník sa vráti s dvoma pohármi červeného vína, nešikovne jeden položí predomňa a konečne si vyzlečie mokré tvídové sako, ktoré muselo vážiť najmenej tonu.

„Peklo je prázdne, diabli sú medzi nami.“

Nechápavo pokrčím čelo. „Ako, prosím?“

„Shakespeare! Citoval som starého dobrého Willieho.“ Venuje mi chabý úsmev a kostnatou rukou si prečese rednúce pramene špinavohnedých vlasov. „Nezvyknem vysedávať v podobných baroch. Títo ľudia... ich jazyk je pokrútený nedostatočnou gramatikou a kožu im hyzdia početné tetovania. Aspoň v mojej mysli.“

Rozhliadnem sa po bare plnom absolútne normálnych ľudí – dvojica dvadsiatničok je pohrúžená do debaty, zrejme o tom, že do mesta náhodne vyrazili v zladených zvrškoch a topánkach, pá-

rik tridsiatnikov sa delí o nachos, skupinka zreých mužov nadšene obracia farebné poldecáky, z ktorých sa do polnoci kolektívne povracajú. Zodpovedne – každý na svoje vlastné topánky. Prosto normálny piatok normálnych ľudí. Mám dosť. Dám si jeden drink a padám odtiaľto.

„Takže Shakespeare?“ odpoviem a jedným dychom dodávam: „Kráľovstvo za koňa!“

Očakávam, že jediná veta, ktorú si pamätám z Richarda III., naňho spraví aký-taký dojem. Chyba – môj spoločník na mňa hľadí s kamennou tvárou, akoby v duchu premýšľal, koľko som toho stihla vypiť, kým prišiel, pričom z neho stále neprestalo kvapkať. Bože, tento chlap sa tuším ani nevie sám osušiť. Ticho, ktoré sa medzi nami rozlieha, preruším mimoriadne dlhým dúškom vína.

Prečo sa takéto veci vždy dejú práve mne? Som snáď prekliata? Vďaka Bohu, že od príležitosti použiť spoľahlivú výhovorku vysvetľujúcu môj predčasný odchod ma delí už len chvíľa, no do tohto nádherného okamihu som nútená bezducho konverzovať.

„Tak, Colin. Helen spomínala, že ňa baví divadlo?“

„Isteže, nablýskaným predstaveniam sa však zo zásady vyhýbam. Som priaznivcom klasiky, takže *We Will Rock You*, *Mamma Mia* a podobné somariny mi nič nehovoria.“

„Zato ja muzikály žeriem,“ odpoviem natešená, že nemáme nič spoločné. „*Evitu* poznám od slova do slova. Aj *Rocky Horror Show*.“

„Ach tak,“ hlasno potiahne nosom. Ani sa neunúva zakryť svoj nezájum. „Vkusy nerozkážeme. Čímže sa to vlastne živíš, Catriona? Alebo ti mám radšej hovoriť Cat?“

Tak ma môžu oslovovať len moji najbližší. „Nie, pokojne mi hovor Catriona. Som novinárka. Pišem články, hlavne pre magazín *Lowdown*.“

„Áno, ten som už zaregistroval,“ hlesne. Prejde po stole rukou a zanechá za sebou mokrú šmuhu. „Je trochu ľavičiariky, všakže? Dáva dosť priestoru nahnevaným feministickým múdrostiám. To nie je moja šálka kávy. Na začiatok je to fajn, ale časom sa zrejme plánuješ posunúť do čohosi vážnejšieho, všakže?“

V tom okamihu sa pre mňa rande skončilo. Zvyčajne mi rozhovory o práci neprekážajú. Prispievam do víkendového magazínu, ktorý vychádza v najpredávanejších škótskych novinách *Tribune*. Je to džob snov. V kancelárii som len dva dni v týždni, mám pracovný čas, ktorý vyhovuje mne aj mojej dcére, a ušla sa mi prestížna novinárska cena za môj mimoriadne zábavný stĺpček *Lowdown bez servítky*, v ktorom mám presne päťsto slov na to, aby som sa pod pseudonymom Glasgowčanka rozpísala o svojich dušebôloch súvisiacich s láskou, so životom a s chlapmi. Mám rešpekt – na Twitteri ma sledujú New York Times aj Ellen DeGeneresová! Colin však týchto pikantérií nie je hoden, takže nemám najmenšiu potrebu vešať mu ich na nos. Veď ja mu ukážem, aká viem byť zaujímavá – poloprázdny pohár dramaticky odsuniem do stredu stola a vstanem.

„Veľmi ma tešilo, žiaľ, ponáhľam sa domov.“

„Veď som prišiel sotva pred piatimi minútami.“

Zahundrem čosi o tom, že opatrovatelka nemá čas, a dúfam, že mu to dôjde.

„Jasné, chápem,“ prikývne, postaví sa a moje ruky vloží do svojich dlaní. „Drahá Catriona, nastal trpký okamih našej rozlúčky...“

„Choď s tým už doriti!“ rázne odvrknem, ruky stiahnem zo zovretia jeho slizkých paprčíc a prehodím si cez plece kabelku. „Pri všetkej úcte, Colin, niekedy je lepšie držať jazyk za zubami.“ So sklonenou hlavou odpochodujem k dverám, pripravená čeliť dažďu – ešteže to mám k sestre len na skok. Len čo vyjdem von, vrážim do čiperného starca v elegantnej károvanej čiapke so šiltom.

„Opatrne, dušička.“

„Bože, prepáčte!“ vyhrknem. „Bola to moja vina.“

„Nič to, srdiečko. Nebudeme si predsa kaziť taký krásny večer, no nie?“

Pozriem na oblohu – na jasnom nebi niet ani mráčika. Presne o takýchto nebesách nôtala Julie Andrewsová, keď sa zvrátila na vrcholkoch hôr. Potom mi zrak padne na chodník – nič. Sucho. V Colinovej spoločnosti som strávila sotva desať minút... Takže on nebol do nitky premočený preto, lebo vonku lialo ako z krhly!

Len čo mi to došlo, premkol ma hnus. Ráznym krokom mierim ku Queens Park, aby som sa svojim švagrovcom poďakovala za rande naslepo s najnechutnejším čurákom, aký sa kedy narodil.

Druhá kapitola

2007

Po siedmich rokoch je po všetkom. Skončili sme spolu.

Otvorím biele dvere svojho pohodlného trojizbového bytu, prejdem po novučičkom, dokonale hladkom chodníku, ktorý sme dali vydláždiť sotva pred šiestimi týždňami, a odomknem svoju modrú Hondu. Rozospaté desaťmesačné dievčatko pripútam do detskej sedačky, a len čo opatrne zabuchnem dvere, Peter pred vchod šmarí posledné čierne vrece na odpadky. Pokojným tempom idem po ne a usilujem sa držať na uzde – nech si nemyslí, že ma vytočil. Vtom mi nad hlavou presviští ďalšie vrece. Hoci som sa len-len stihla skrčiť, vzdorovito kráčam ďalej akoby nič.

„Nikdy ti to neodpustím!“ vrieska na mňa. „To si píš!“

„Čo také?“ odvrknem a skloním sa po dcérkinu obľúbenú fľaštičku s medvedíkom, čo vypadla z roztrhaného vrecu. „To, že som mala gule skoncovať s touto paródiou na vzťah? Chcem len, aby bola Grace šťastná, nie aby vyrastala s rodičmi, ktorí sa navzájom idú zožrať. Chcem len...“

Preruší ma jeho smiech. „Nemáš ani šajn o tom, čo vlastne chceš! Uži si svoj sólo život, ja už s tebou nechcem dýchať jeden vzduch. Si len obyčajná hlúpa hus, Cat. Už odjakživa. Bolo mi to jasné, len čo sme si prvý raz podali ruky,“ vyštekne na mňa tak jedovato, až ma strasie. Naozaj stojím tvárou v tvár rovnakému neznámemu blondínovi, s ktorým som sa pred rokmi zoznámila na koncerte White Stripes? Vtedy som si vypila viac, než je zdravé, a akosi som stratila svoju partiu. On ma našiel a ochotne sa o mňa postaral. Tento istý chlap mi každý deň posielal kvety, až kým som neprijala jeho pozvanie na rande. Pre tohto chlapa som bola kedysi celým jeho svetom. No dnes ho už niet.

Musím zodvihnúť kotvy. Protestne prehliadnem zvyšné veci roztrúsené po trávniku, vezmem posledné vrece a nastúpim do auta. Na odchode sa Grace hlasno rozplače. A ja spolu s ňou.

„Ale prečo bol taký mokrý. Prečo?!“

Helen zatvorí dvere do kuchyne a zamračeným výrazom ma napomenie, aby som hovorila tichšie, lebo Grace práve uložila do postele. Adam, jej manžel, hlasno vyprskne a hodí mi do kávy ďalšiu pilulku sladidla.

„Žeby to bol pot?“ odvetí so smiechom. „V práci je povestný pre vlhké koláče v podpazuší, nikdy to však nebolo až také zlé, ako hovoríš... Tuším som mal prehodnotiť tú prezývku, čo dostal od kolegýň.“

„Akú prezývku?“

„Vieš...“

„Vyklop to!“

„Spotený hajzel.“

Helen sa s chichotom usadí za ručne robený kuchynský stôl z javorového dreva a svoj horúci hrnček opatrne položí na žltú podložku. Keby som práve nemala v zuboch celý svet, smiala by som sa spolu s ňou.

„Prečo je to, doriti, zakaždým len horšie?! Poznáme sa dobrých osem rokov, Adam. Ako ti vôbec napadlo dať ma dokopy s chlapom ako Colin? Pripadáš mi ako ženská, ktorá sa vyžíva v citátoch Shakespeara a nevysvetliteľnej premočenosti?“

Vtom mi Helen spontánne podá do ruky štedrý kus mrkvového koláča. „Netušíme, akí chlapi sa ti páčia, Cat.“

Odhryzmem si poriadny kus a schválne rozprávam s plnými ústami, aby som sestre urobila napriek. „Peter. On je... vlastne bol môj typ.“ Z úst mi vyletela hŕstka drobných omrvínok, ktoré pristáli na stole tesne pri jej šálke. Zagáni na mňa, akoby som sa práve vysmrkala do jej gaštanovej hrivy.

„Peter? Po všetkom, čo spravil?! Úplne sa mi sprotivil. Vlastne... mali by sme sa o ňom pozhovárať.“

„Nehovorím o vnútrajšku, ale o vonkajšku. Je blond? Vysoký? Vypracovaný? V tesných nohaviciach je na zahryznutie? Takého chlapa hľadám. Nabudúce si to zapíšete za uši. Alebo viete čo? Žiadne nabudúce nebude. Pokiaľ ide o malú, máte moju dôveru, no frajera mi už hľadať nebudete. Nikdy.“

Helen venovala Adamovi spýtavý pohľad a mne je jasné, že skôr naprší a uschne, než si moja sestra dá pokoj a prestane strkať nos do môjho intímneho života. Radšej rýchlo zmením tému.

„Vravíte, že tu mám Grace nechať na noc?“

Helen prikývne. „Aj tak tu chcela ostať. Čakali sme ťa až zajtra ráno. Choď domov a uži si večer, po raňajkách bude doma. Mimochodom, máš tu svoju mačku.“

„Aké prekvapenie,“ pregúlim očami. „Bože dobrý. Ak je tu, znamená to, že na mňa nestriehne skrytý pod posteľou, aby mohol zaútočiť na moje bosé nohy. Prisahám, že ma ten kocúrisko neznáša. A to platí pre všetkých okrem Grace. Tú zbožňuje.“

„Ako my všetci,“ usmeje sa Helen. „Je to naše slniečko.“

Pravdou je, že Grace má veľmi rada Helen i Adama, takže sa vlastne nemám na čo sťažovať. Ich pomoc je naozaj neoceniteľná, no niekedy si v kútiku duše želim, aby moje hniezdočko nebolo od ich bytu vzdialené len šírkou našej chodby. Helen sa tu zvykne premávať, kedykoľvek si zmyslí, presúva mi veci z miesta na miesto a vyrušuje ma, keď sa snažím pracovať. Ale keď potrebujem postrážiť malú, je hneď oproti, za čo som jej veľmi vďačná. Taký Peter by radšej vopchal svojho vtáka do mixéra, než by mi mal pomôcť s opatrovaním.

Šálku odložím do umývadla a zaželim dobrú noc. Ešte je len trištvrte na desať, no ja už dokážem myslieť iba na dlhý horúci kúpeľ, po ktorom si pustím Hitchcocka a nalejem si gin s tonikom. Prv než odídem, potichu sa vkradnem do izby, v ktorej spinká Grace. Melódia jej pokojného, pravidelného dýchania mi okamžite spríjemní tento otrasný večer. V šere zazriem Heisenberga schúleného do kľbka vedľa Graceinej hlávky. Takto ju stráži noc čo noc. Jemne ho postrčím, na čo mi odpovie hlbokým nespokojným mraučaním. Zaspím na Heisenberga, čím chcem tomu chlpaté-